

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Illvstre Certamen Viti, Sanctiſſimi pueri, Modesti & Crescentiæ. ex eo quod est apud Surium: Paſi ſunt anno Chriſti 303. Marcelli Papæ 7. Diocletiani & Maxim. 20. Teſte C. Baronio tom. 2. Annal.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

ILLVSTRE CERTAMEN VITI, SAN-
ctissimi pueri, Modesti & Crescentia. ex eo quod
est apud Surium: Passi sunt anno Christi 303.
Maxcelli Papæ 7. Diocletiani & Maxim. 20. Te-
ste C. Baronio tom. 2. Annal.

Quotempore Valerianus Præses sub Dio-
cletiano Imperatore, acerbissimam in
Christianos persecutionem mouebat, Vi-
tus Hylæ nobilissimi viri filius, insigni religione
& pietate aded clarus extitit, ut ipsi dæmones,
publica voce admiranda ipsius merita fateren-
tur. Nam & cæcis visum, diuina gratia confere-
bat, & dæmonia mirabili virtute ex obsessis cor-
poribus profligabat. Hæc Valerianus ut rescieuit,
patrem pueri accersijt, eumque sedulo monuit,
ut si filium saluum & incolumem veller, à Chri-
sti cultu abduceret. Pater minis Præsidis vehe-
menter exterritus, & de filij sui capite sollicitus,
nullum non mouit lapidem, ut filium sibi vnictū
ab imminente mortis periculo eriperet. Fili dul-
cissime, dicebat, discede ab hac mentis tuæ stuiti-
tia, qua inani labore, mortuum hominem vene-
rando consistaris, ne princeps pro suæ potesta-
tis furore læuiat in te, ad tui perniciem, & aug-
mentum doloris mei. At Vitus græte quidem par-
uulus, sed mente canus: Vtinam, dicebat, mi pa-
ter, veritatis lumen intra mentis tuæ penetralia
admittere velles, profectò tu mortuum illum
hominem, qui crucis supplicium propter scele-
ra nostra voluntariè sustinuit, pari mecum vene-
ratione prosequeris; à cuius charitate, quod te-
certissimum habere volo, nemo me vnquã qua-
cunque afflictione poterit separare.

15. Iunii.

Hylas nobi-
lissimus, pa-
ter Viti.Nititur Vitū
à Christo
auertere.

Intos

**Sifitur ad
tribunal.**

Inter hæc Præses, & Hylam & Vitum suo tribunali sifiti iussit: Et Hylam quidem blandè iterum atque iterum monuit, vt videret quo imminet suppliciorum atrocitatem à filio, & sempiternam ignominiam à familia sua, ad eum vsque diem illustrissima auerteret: Vitum verò minis horribilibus terrere conatus est, vt relicto Christi cultu, dijs sacrificaret. At Vitus S. Spiritu plenus cùm Christi filij Dei signum expressisset, intrepidè ait Præsidi: Ego dæmonibus non assentior, neque sculprilibus vllam venerationem impendo. Habeo enim Dei filium Deum viuum, cui fideliter seruit anima mea.

**De diuersa
huius vocis
intelligen-
tia, consule
Notas Bar.
in mart. Ro.
hoc die.**

Præses pueri constantia ad iram prouocatus, fustibus eum mactari, mactatumque cathomocædi iussit. Sed cùm ministri manus in eum iniicere vellent, brachia eorum, & manus quoque Præsidis protinùs arefacta sunt. Tunc Valerianus: Hem, inquit, hic puer magicis nos artibus superat: At Vitus: Non magicis artibus, sed diuina vos vindicta persequente hæc fiunt. Ego enim seruus Christi Iesu sum, cuius virtute manus tua restitui potest; & eleuatis ad cælum oculis Deum precatus est, statimque sanam & incolumem eam recepit.

**Curat manū
aridam Præ-
sidis.**

Valerianus admiratione defixus, Hylam aduocauit, traditoque ei filio, mandauit vt secum domum illum abduceret: & ad mentem saniorum, deorumque cultum reuocaret. Parens igitur recepto filio, magna cum lætitia domum abiit: ac varijs illecebris, piam pueri mentem emollire studuit. Tandem post cymbala & organa, post epulas & cantica, post varia puellarum blandimenta nequicquam adhibita, cubiculum tapetijs, & inestimabilis pretij gemmis ornari

**Tætatur va-
rijs modis
S. puer.**

& or
luxu
lesti
term
bolo
fiunt
tor
tor
odo
las in
min
quos
temp
fis lu
eiula
ferè
Vale
man
clam
cidit
cubi
culis
dore
tum
pote
tis p
amif
bus o
& ad
sanit
to id
que I
Agn
tue.
de p

& omnibus delicijs instrui iussit: vt in eo puer luxurians, paulatim in obliuionem rerum cælestium veniret. At Vitus flexis genibus, sine intermissione Christi numen precabatur, ne à diabolo in fraudem pelleretur. Interim dum hæc fiunt, incredibilis quædam odoris fragrantia, totum istud cubiculū impleuit; adeò vt parens, totaque familia accurrerent, & studiosè tanti odoris causam explorare vellent. Sed cum Hylas introspicere vellet, ecce miser vtroque lumine orbat. Erât enim cum Vito Angeli Dei, quos ille impuro mentis intuitu cum vellet contemplari, protinùs excæcatus est. Itaque amissis luminibus miser, præ nimio dolore horrédè eiulari cœpit; prorsus vt ad eius clamores, tota ferè ciuitas cum ipso Præsidente conflueret. Porrò Valerianus vt vidit Hylam inter seruulorum manus luminibus orbatum, & ingenti stridore clamantem, sollicitè perquisiuit, quinam id accidisset. Cui Hylas respondit, deos cum filio in cubiculo agere, radiantibus instar stellarum oculis, & aspectu planè fulgureo, quorum splendorem intueri cum vellet, oculorum acie priuatum esse. Tum Valerianus collaudata deorum potentia, ad Iouis fanum eum deduxit; vbi multis precibus & votis diu frustra sudatū est, quò amissum lumen recuperaret. Sed cum acrioribus dolorum stimulis vrgeretur, domum redijt & ad Viti pedes se abiecit. Tum Vitus: Si, inquit, sanitatem consequi velis, necesse est vt repudiatum idolorum cultu, Christum verum cæli terræque Deum agnoscas. Ille doloris aculeo victus: Agnosco, inquit, mi fili, tantum sanitatem restitue. Cui Vitus; Hæc confessio nequaquam ex se de procedit. Veruntamen vt cognoscat omnis

Hylas fit cæcus.

popu.

Recipit Hy-
las lumen
quidem cor-
poris, at nō
animæ.

Modestus se
Vito adiun-
git.

Aquila eis
cibos adfert

Accitur S.
Vitus à Dio-
cletiano.

Blanditur ei
tyrannus.

populus Christi Domini virtutem, eius potentia visum consequeris. His dictis manibus oculis patris admotis, amissum lumen illi restituit. At ille qui iam erat dæmonis vinculis miserè astrictus, nequaquam Christi gratiam agnouit, sed beneficium à Deo sibi collatum, dæmoniorum virtuti impiè attribuit.

Hanc tam immanem patris sui impietatem Vitus cum execraretur, & pater interim animo volueret, quibus potissimum supplicijs filium suum excarnificaret, fuit angelo duce, ad locum quendam, quem Alectorium vocant, deductus. Adiunxerat se illi Modestus, vir religione & pietate haud mediocri, qui Viti curam iam antè habuerat. Itaque cum nauicula ad Silerum fluvium appulsi essent, fessà labore membra quieti tradiderunt. Ibi verò cum se totos pietatis studio traderent, fuit illis aquilæ ministerio cibus porrectus, tantusque ab hominibus eò quotidie confluentibus honor exhibitus, ut dæmonia quæ ex obsessis corporibus fugabantur, eorum virtutes longè lateque diuulgarent. Peruenit tandem fama eius ad Diocletianum, cuius filius ab impuro spiritu miserrimè exagitabatur. Nec mora. Imperator si quam fortè per Vitum filio suo opem adhibere posset, per milites suos eum adduci iussit. Adductus cum Modesto Vitus, Diocletiani filium, non sine multorum strage infidelium, qui impias in Christi numen voces iactabant, à dæmone liberavit. Imperator & pueri virtute, & formæ eius elegantia raptus, blandè comiterque hortari eum cœpit, ut dijs sacrificaret, seque ab omni suppliciorum ignominia vindicaret, & opibus ac honoribus circumfluens, inter regni sui primates ageret. Ad
 quæ

quæ Vitus: Ego verò, inquit, & regnum, & diuitias, & honores flocci facio: totusque ex vno Christo Iesu Deo meo dependeo, qui stola immortalitatis me induet.

Diocletianus hoc pueri responsum vehementer admirans, iussit eum vnà cum Modesto, ferro octoginta pondo oneratum, teterrimo carcere concludi. Inclusi ac omni solatio destituti, votis precibusque Christi opem implorârunt; & ecce repente, ingenti terræmotu carceris fundamenta quassata sunt, & ferrea vincula instar cineris dissipata, & voces angelorum cum suauis melodia auditæ, aliæque multæ; quibus exterriti carceris custodes, pauidi cuncta Imperatori nunciârunt. At ille furore percitus, iussit Vitum in clibanum, plumbo, resina & pice feruentem, conijci. Mox autem adfuit Angelus Domini, qui excussa ignis flamma, puerum planè illæsum & niueo candore nitentem eduxit.

Mittitur eū Modesto in carcerem.

In Clibanū ardentē conijcitur S. Vitus.

Imperator ea re in furorem ac rabiem verius, ferocissimo eum leoni obiecit: quem Vitus, edito Crucis signo, ira domuit, vt prouolutus ad pedes eius, plantas illius lamberet. Tum Vitus: Nondum, inquit, ô impijssime, agnosces creatorem tuum, quem bruta animalia venerantur? Eo miraculo mille ferè homines permoti, Christi fidem amplexati sunt. Diocletianus verò furij totus agiratus, beatum Vitum cum Modesto & Crescentia, quæ Viti prædicatione in Christum crediderat, in catasta atrociter torqueri iussit: adeo vt dissipatis ossibus, viscera apparent. Cum aut tam atroci supplicio cruciarentur, Vitus ingenti voce exclamauit: Deus in nomine tuo saluos nos fac, & in virtute tua libera nos. Statimque

Signo crucis leonem domat.

Multi credunt.

Torquentur SS. martyres atrocissime. 1. salm 53.

timque terræ motus extitit, & terribiles fulgurum coruscationes, & crebra tonitrua omnes in effusam fugam compulerunt: & stragem ediderunt. Sancti verò martyres è supplicijs erepti, fuere angelico comitatu, ad Silerum flumè perducti, vbi paulò pòst corporeis soluti vinculis, ad cælos migrarunt: & corpora eorum à fidelibus, preciosis condita aromatibus, honorificè in loco, qui Marianus dicitur, sepulta sunt.

**Migrant ad
caelum.**

**De Viti trās-
latione.**

Porro anno Dominicæ Incarnationis 836. Indictione 14. Ludouici Imp. anno 23. VVarinus, Abbas monasterij noui Corbeiensis, obtinuit à viro religioso Hildeuino, Abbate monasterij S. Dionysij Parisiensis, beati pueri Viti Lucani sacratissimum corpus, (à temporibus enim Pipini regis Francorum, vsque ad illam diem, in eo loco, multis insigne miraculis, permanerat, postquam Folradus S. Dionysij Abbas, Roma in Franciam transtulit) illudque magna cum celebritate ac honore, Saxonix finibus inuexit; atq; idibus Iunij, in Corbeiam nouam perueniens, spem salutemque patriæ, totiusq; Saxonix specialem patronum, cum incredibili populorum gaudio, illic deposuit. Ab eo verò tempore, vt in Gestis Saxonis legitur, sub tanti defensione aduocati, res Saxonum ita crescere coeperunt, vt dilatata, iam ipsa sua magnitudine laborent. Vnde non solù in Saxonix, sed in cunctis penè Europæ finibus, eius nomini permultis constructis & consecratis templis, illius fidele patrocinium imploratur ab omnibus; quod quanti apud Deum sit, miraculis declaratur.

tur.

VITA